

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-76/24 – 1

Υπόθεση C-76/24

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

1η Φεβρουαρίου 2024

Αιτούν δικαστήριο:

Bundesgerichtshof (Γερμανία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

23 Ιανουαρίου 2024

Εναγομένη και αναιρεσείουσα:

Tradeinn Retail Services S.L.

Ενάγων και αναιρεσίβλητος:

PH

Επικυρωμένο αντίγραφο

BUNDESGERICHTSHOF

ΔΙΑΤΑΞΗ

[παραλειπόμενα]

Εκδόθηκε στις:
23 Ιανουαρίου 2024
[παραλειπόμενα]

επί της διαφοράς

Tradeinn Retail Services S.L., [παραλειπόμενα] Celra (Girona), Ισπανία,

εναγομένη και αναιρεσείουσα,

[παραλειπόμενα]

κατά

PH, [παραλειπόμενα] Schierling,

ενάγοντος και αναιρεσίβλητου,

[παραλειπόμενα]

Κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 31ης Αυγούστου 2023, το πρώτο πολιτικό τμήμα του Bundesgerichtshof (Ανωτάτου Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου, Γερμανία) [παραλειπόμενα]

εξέδωσε την ακόλουθη διάταξη:

- I. Αναστέλλει τη διαδικασία.
- II. Υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα για την ερμηνεία του άρθρου 10, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2015, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ L 336 της 23ης Δεκεμβρίου 2015, σ. 1):
  1. Μπορεί ο δικαιούχος εθνικού σήματος να απαγορεύσει, δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436, σε πρόσωπο που βρίσκεται στην αλλοδαπή να κατέχει προϊόντα που προσβάλλουν το δικαίωμα επί του σήματος με σκοπό την προσφορά των προϊόντων αυτών στη χώρα όπου το σήμα απολαύει προστασίας ή τη διάθεσή τους στην αγορά;
  2. Προϋποθέτει ο όρος «κατοχή», κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436, τη δυνατότητα πραγματικής πρόσβασης στα προϊόντα που προσβάλλουν το δικαίωμα επί του σήματος ή μήπως αρκεί να είναι δυνατή η άσκηση επιρροής στο πρόσωπο που έχει πραγματική πρόσβαση στα προϊόντα αυτά;

Σκεπτικό:

- 1 A. Ο ενάγων είναι δικαιούχος των λεκτικών και εικονιστικών σημάτων τα οποία έχουν καταχωρισθεί, μεταξύ άλλων, για τα προϊόντα «συσκευές κατάδυσης, στολές κατάδυσης, γάντια κατάδυσης, μάσκες κατάδυσης και αναπνευστικές συσκευές για καταδύσεις» στο Deutsches Patent- und Markenamt (γερμανικό Γραφείο Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας και Σημάτων, Γερμανία)

με τον αριθμό 30426551

2

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

και με τον αριθμό 30426550

- 2 Η εναγομένη, με έδρα την Ισπανία, διαφήμιζε ή προσέφερε εξαρτήματα κατάδυσης μέσω της ιστοσελίδας της, www.scubastore.com, καθώς και μέσω της πλατφόρμας διαδικτυακών πωλήσεων www.amazon.de, κάνοντας χρήση των σημάτων του ενάγοντος. Σε ορισμένες περιπτώσεις, έγινε χρήση φωτογραφιών όπου απεικονίζονταν προϊόντα τα οποία έφεραν τα σήματα του ενάγοντος.
- 3 Μεταξύ άλλων, η εναγομένη διαφήμιζε υπό τα σήματα του ενάγοντος μέσω της πλατφόρμας διαδικτυακών πωλήσεων www.amazon.de μια αποσπώμενη τσέπη για βάρη κατάδυσης την οποία ο ενάγων αγόρασε στις 8 Ιουνίου 2019 στο πλαίσιο διερευνητικής αγοράς. Ούτε η συσκευασία, ούτε η αποσπώμενη τσέπη για βάρη κατάδυσης που του παραδόθηκε έφεραν τα σήματα του ενάγοντος.
- 4 Κατόπιν ατελέσφορης οχλήσεως στις 15 Σεπτεμβρίου 2020, ο ενάγων ζήτησε να υποχρεωθεί η εναγομένη, επ' απειλή ειδικότερα καθοριζόμενων μέτρων καταναγκασμού, να παύσει να χρησιμοποιεί στο πλαίσιο εμπορικών συναλλαγών εντός της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας τα επίμαχα σημεία (τα γερμανικά λεκτικά και εικονιστικά σήματα με τον αριθμό 30426551 και/ή με τον αριθμό 30426550 του ενάγοντος) για εξαρτήματα κατάδυσης χωρίς την άδεια του δικαιούχου του σήματος, ιδίως δε [να παύσει] να επιθέτει τα σημεία αυτά επί των εξαρτημάτων κατάδυσης ή επί της διακοσμήσεως ή συσκευασίας τους, να προσφέρει, να κατασκευάζει, να εμπορεύεται ή να διαθέτει κατ' άλλο τρόπο στην αγορά εξαρτήματα κατάδυσης υπό τα σημεία αυτά, να τα διαφημίζει ή να τα κατέχει για τους προαναφερθέντες σκοπούς.
- 5 Επιπλέον, ζήτησε να αναγνωριστεί η υποχρέωση της εναγομένης προς αποζημίωση, να παρασχεθούν πληροφορίες και να του επιστραφούν εντόκως τα έξοδα οχλήσεως.
- 6 Η εναγομένη αποδέχθηκε τις αγωγικές αξιώσεις κατά το μέρος που ο ενάγων ζήτησε να υποχρεωθεί αυτή να παύσει να προσφέρει ή να διαφημίζει εξαρτήματα κατάδυσης υπό τα εν λόγω σήματα και κατά το μέρος που ο ενάγων –σε σχέση με τις πράξεις αυτές– ζήτησε να υποχρεωθεί η εναγομένη να παράσχει πληροφορίες και να αναγνωριστεί η υποχρέωσή της προς αποζημίωση.

- 7 Το Landgericht (πρωτοδικείο, Γερμανία) έκανε μερικώς δεκτή την αγωγή και, αποφαινόμενο οριστικώς επί της υποθέσεως, διέταξε όσα η εναγομένη είχε αποδεχθεί, επιδικάζοντας επιπλέον στον ενάγοντα έξοδα οχλήσεως ύψους 1 398,25 ευρώ, πλέον τόκων. Απέρριψε δε την αγωγή ως προς τις λοιπές αξιώσεις.
- 8 Κατόπιν εφέσεως που άσκησε ο ενάγων κατά της ανωτέρω αποφάσεως, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο συμπλήρωσε το διατακτικό της αποφάσεως, με την οποία η εναγομένη είχε υποχρεωθεί σε παράλειψη, με τις λέξεις «καθώς και να τα εμπορεύεται ή να τα κατέχει για τους προαναφερθέντες σκοπούς», έκανε δεκτά τα σχετικά προβαλλόμενα κατ' έφεση αιτήματα προκειμένου να συμπεριληφθούν οι πράξεις αυτές και διέταξε επίσης την εναγομένη να αποδώσει εντόκως έξοδα οχλήσεως ύψους 1 822,96 ευρώ. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απέρριψε την έφεση του ενάγοντος ως προς τα λοιπά αιτήματα [OLG Nürnberg (Oberlandesgericht Nürnberg, εφετείο Νυρεμβέργης, Γερμανία), GRUR (Deutsche Vereinigung für gewerblichen Rechtsschutz und Urheberrecht) 2023, 260].
- 9 Με την επιτραπέισα από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο αίτηση αναιρέσεως («αναθεώρηση»), την απόρριψη της οποίας ζητεί ο ενάγων, η εναγομένη επιδιώκει την επικύρωση της πρωτόδικης αποφάσεως.
- 10 Β. Η ευδοκίμηση της αιτήσεως αναιρέσεως εξαρτάται από την ερμηνεία του άρθρου 10, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436. Συνεπώς, πριν από την έκδοση αποφάσεως επί της αιτήσεως αναιρέσεως, η διαδικασία πρέπει να ανασταλεί και να υποβληθεί αίτηση προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης δυνάμει του άρθρου 267, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', και τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.
- 11 Ι. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο έκρινε ότι η έφεση του ενάγοντος ήταν παραδεκτή και εν μέρει βάσιμη. Στο σκεπτικό του, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο επισήμανε –κατά το μέρος που έχει σημασία για την αναιρετική διαδικασία– ότι:
- 12 Τα γερμανικά δικαστήρια έχουν διεθνή δικαιοδοσία βάσει του άρθρου 7, σημείο 2, καθώς και του άρθρου 26, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (κανονισμός Βρυξέλλες Ια).
- 13 Η αξίωση παραλείψεως της προσβολής εκτείνεται, πέραν των πράξεων προσβολής του δικαιώματος επί των σημάτων τις οποίες αποδέχθηκε η εναγομένη, δηλαδή της «διαφήμισης» και της «προσφοράς», και στις παρόμοιες κατ' ουσίαν πράξεις της «εμπορίας» και της «κατοχής». Συναφώς, ως αφετηρία πρέπει να ληφθεί η αρχή ότι όλες οι πράξεις που περιγράφονται στο άρθρο 14, παράγραφος 3, του MarkenG (Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen, γερμανικού νόμου για την προστασία των σημάτων και λοιπών διακριτικών σημείων) είναι παρόμοιες κατ' ουσίαν και ότι, αν λάβει χώρα μία μόνον από τις πράξεις αυτές, το τεκμήριο του κινδύνου επαναλήψεως εκτείνεται

και στις υπόλοιπες. Λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων, δεν αποκλείεται η εναγομένη, όχι μόνο να διαφήμιζε και να προσέφερε προϊόντα που προσβάλλουν το δικαίωμα επί των σημάτων μέσω του διαδικτύου, αλλά επίσης να εμπορευόταν και να κατείχε τα προϊόντα που διαφήμιζε και προσέφερε. Όσον αφορά τις πράξεις που συνιστούν τη χρήση [των σημάτων], δηλαδή την «εμπορία» και την «κατοχή», υφίστανται επίσης οι προβαλλόμενες με την αγωγή παρεπόμενες αξιώσεις σχετικά με την υποχρέωση προς αποζημίωση και με την παροχή πληροφοριών.

- 14 Εφόσον η όχληση είναι πλήρως δικαιολογημένη, ο ενάγων δύναται να απαιτήσει την απόδοση εξόδων ύψους 1 822,96 ευρώ, πλέον τόκων. Αντιθέτως προς την άποψη του Landgericht (πρωτοδικείου), ο περιορισμός της εν λόγω απαιτήσεως υπό το πρίσμα μιας εν μέρει μόνο δικαιολογημένης οχλήσεως αποκλείεται.
- 15 II. Η αγωγή είναι παραδεκτή (βλ. συναφώς υπό B II 1). Η ευδοκίμηση της αιτήσεως αναιρέσεως της εναγομένης εξαρτάται από την ερμηνεία του άρθρου 10, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436 (βλ. συναφώς υπό B II 2).
- 16 1. Η αγωγή είναι παραδεκτή. Εν πάση περιπτώσει, η διεθνής δικαιοδοσία των γερμανικών δικαστηρίων [παραλειπόμενα] απορρέει, όσον αφορά την εδρεύουσα στην Ισπανία εναγομένη, από την παράστασή της ενώπιον του επιληφθέντος δικαστηρίου σύμφωνα με το άρθρο 26, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια. [παραλειπόμενα].
- 17 2. Στο μέτρο που η αίτηση αναιρέσεως βάλλει κατά της εκτιμήσεως του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου ότι η εναγομένη υποχρεούται σε παράλειψη για τον λόγο ότι κατείχε εξαρτήματα κατάδυσης που προσβάλλουν το δικαίωμα επί των σημάτων του ενάγοντος, η ευδοκίμηση της αιτήσεως αναιρέσεως εξαρτάται από ζητήματα που χρήζουν διευκρινίσεως σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 10, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436. Από τα ζητήματα αυτά εξαρτάται επίσης η ορθότητα της εκδοθείσας αποφάσεως με την οποία υποχρεώνεται η εναγομένη να παράσχει πληροφορίες και να καταβάλει αποζημίωση.
- 18 α) Οι αξιώσεις που προβάλλει ο ενάγων πρέπει να κριθούν βάσει του γερμανικού δικαίου. Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 864/2007 (κανονισμός «Ρώμη II»), το εφαρμοστέο δίκαιο στην εξωσυμβατική ενοχή που απορρέει από προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας είναι το δίκαιο της χώρας για την οποία ζητείται η προστασία. Βάσει του δικαίου αυτού, πρέπει να εκτιμώνται, μεταξύ άλλων, η ύπαρξη του δικαιώματος, το αν ο θιγόμενος είναι δικαιούχος του δικαιώματος, το περιεχόμενο και η έκταση της προστασίας, καθώς και τα πραγματικά περιστατικά και οι έννομες συνέπειες της προσβολής [πάγια νομολογία· βλ. BGH (Bundesgerichtshof, Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο), GRUR 2022, 1675 (juris σκέψη 31) – Google-Drittauskunft, με περαιτέρω παραπομπές]. Δεδομένου ότι η αγωγή έχει ως αντικείμενο αξιώσεις λόγω

προσβολής δικαιώματος επί γερμανικών σημάτων, εφαρμοστέο εν προκειμένω είναι το γερμανικό δίκαιο περί σημάτων.

- 19 β) Η χρήση του σημείου για την οποία διαμαρτύρεται ο ενάγων παρουσιάζει τον κρίσιμο από οικονομικής απόψεως δεσμό που απαιτείται με το κράτος του επιληφθέντος δικαστηρίου.
- 20 αα) Λόγω της αρχής της εδαφικότητας που εφαρμόζεται στο δίκαιο διανοητικής ιδιοκτησίας, το πεδίο προστασίας εθνικού σήματος περιορίζεται στην επικράτεια της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Επομένως, η αξίωση παραλείψεως, δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφοι 2 και 5, του MarkenG, καθώς και οι αξιώσεις αποζημιώσεως και παροχής πληροφοριών, δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 6, και του άρθρου 19, παράγραφος 1, του ίδιου νόμου, προϋποθέτουν πράξη που συνιστά χρήση εντός της εθνικής επικράτειας η οποία προσβάλλει το δικαίωμα επί του σημείου [βλ. BGH (Bundesgerichtshof, Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο), απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2004 – I ZR 163/02, GRUR 2005, 431 (juris σημείο 21) = WRP (Wettbewerb in Recht und Praxis) 2005, 493 – HOTEL MARITIME· απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2019 – I ZR 222/17, GRUR 2020, 647 (juris σκέψη 25) = WRP 2020, 730 – Club Hotel Robinson]. Πράξη που συνιστά χρήση υφίσταται κατά κανόνα όταν προσφέρονται υπό το σημείο προϊόντα ή υπηρεσίες εντός της εθνικής επικράτειας [BGH (Bundesgerichtshof, Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο), GRUR 2005, 431 (juris σημείο 21) – HOTEL MARITIME· BGH (Bundesgerichtshof, Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο), απόφαση της 8ης Μαρτίου 2012 – I ZR 75/10, GRUR 2012, 621 (juris σκέψη 34) = WRP 2012, 716 – OSCAR· απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2017 – I ZR 134/16, GRUR 2018, 417 (juris σκέψη 37) = WRP 2018, 466 – Resistograph]. Ωστόσο, κάθε προσφορά υπηρεσιών ή αγαθών που προέρχονται από την αλλοδαπή και διατίθενται μέσω του διαδικτύου εντός της εθνικής επικράτειας δεν θεμελιώνει αξιώσεις βάσει του δικαίου περί σημάτων σε περίπτωση διπλής ταυτότητας ή κινδύνου συγχύσεως με διακριτικό σημείο της ημεδαπής. Αντιθέτως, είναι αναγκαίο η προσφορά να παρουσιάζει έναν αρκούντως κρίσιμο από οικονομικής απόψεως δεσμό με το κράτος του επιληφθέντος δικαστηρίου («commercial effect»). Η προϋπόθεση αυτή πληρούται όταν η επίμαχη συμπεριφορά έχει ως επίκεντρο την εθνική επικράτεια και όχι την αλλοδαπή. Όταν η επίμαχη συμπεριφορά έχει ως επίκεντρο την αλλοδαπή, πρέπει να εξακριβωθεί, κατόπιν συνολικής σταθμίσεως των περιστάσεων, αν υφίσταται ο αρκούντως κρίσιμος από οικονομικής απόψεως δεσμός με το κράτος του επιληφθέντος δικαστηρίου [βλ. BGH (Bundesgerichtshof, Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο), GRUR 2018, 417 (juris σκέψη 37) – Resistograph, με περαιτέρω παραπομπές· GRUR 2020, 647 (juris σκέψη 28) – Club Hotel Robinson].
- 21 ββ) Το επίκεντρο της συμπεριφοράς που προσάπτεται στην εναγομένη δεν βρίσκεται στην αλλοδαπή, αλλά στην εθνική επικράτεια. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο διαπίστωσε ότι η εναγομένη διαφήμιζε και προσέφερε προϊόντα μέσω δικτυακών τόπων που ήταν διαθέσιμοι στη Γερμανία και απευθύνονταν κατ' ουσίαν στην εγχώρια αγορά κατά τρόπο που προσέβαλε το δικαίωμα επί των

σημάτων. Επιπλέον, διαπίστωσε ότι η εναγομένη προμήθευε στη Γερμανία και διέθετε στην αγορά της Γερμανίας προϊόντα που προσφέρονταν και διαφημιζόνταν φέροντας τα επίμαχα σήματα. Οι εν λόγω πράξεις προσβολής σήματος συνιστούν τον αναγκαίο δεσμό με το κράτος του επιληφθέντος δικαστηρίου, ακόμη και αν η εναγομένη εδρεύει στην Ισπανία, εκμεταλλεύεται ένα ευρωπαϊκό δίκτυο διαδικτυακών πωλήσεων, δεν πραγματοποιεί πωλήσεις μόνο προς τη Γερμανία και κατέχει στην Ισπανία τα προϊόντα που εμπορεύεται. Δεδομένου ότι η συμπεριφορά που προσάπτεται στην εναγομένη έχει ως επίκεντρό της την εθνική επικράτεια και όχι την αλλοδαπή, παρέλκει η διενέργεια ιδιαίτερων εκτιμήσεων στο πλαίσιο της συνολικής σταθμίσεως των επίμαχων συμφερόντων και περιστάσεων ως προς το αν η προσαπτόμενη συμπεριφορά εμφανίζει αρκούντως κρίσιμο από οικονομικής απόψεως δεσμό με το κράτος του επιληφθέντος δικαστηρίου.

- 22 γ) Εναντίον οιοδήποτε χρησιμοποιεί στις συναλλαγές, χωρίς τη συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος, σημείο ταυτόσημο με το σήμα σε σχέση με προϊόντα ή υπηρεσίες ταυτόσημες με εκείνες για τις οποίες προστατεύεται το σήμα αυτό, μπορεί να ασκηθεί αγωγή παραλείψεως από τον δικαιούχο, σε περίπτωση κινδύνου ή υποτροπής, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, σημείο 1, και παράγραφος 5, πρώτη περίοδος, του MarkenG. Κατά το άρθρο 14, παράγραφος 5, δεύτερη περίοδος, του MarkenG, το δικαίωμα σε απαγόρευση μπορεί να διεκδικηθεί ακόμα και όταν ενδέχεται να σημειωθεί παράβαση για πρώτη φορά. Αν πληρούνται οι όροι του άρθρου 14, παράγραφος 2, του MarkenG, μπορεί ιδίως να απαγορεύεται η προσφορά των προϊόντων ή η εμπορία ή η κατοχή τους προς εμπορία (άρθρο 14, παράγραφος 3, σημείο 2, του MarkenG), καθώς και η χρησιμοποίηση του σημείου σε επαγγελματικό έντυπο υλικό ή στη διαφήμιση (άρθρο 14, παράγραφος 3, σημείο 6, του MarkenG). Οι διατάξεις αυτές του άρθρου 14, παράγραφοι 2 και 3, του MarkenG μεταφέρουν στην εσωτερική έννομη τάξη το άρθρο 10, παράγραφος 2, στοιχείο α', και παράγραφος 3, στοιχεία β' και ε', της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436 και, ως εκ τούτου, πρέπει να ερμηνεύονται κατά τρόπο σύμφωνο προς την οδηγία [βλ. BGH (Bundesgerichtshof, Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο), απόφαση της 28ης Ιουνίου 2018 – I ZR 236/16, GRUR 2019, 165 (juris σκέψη 15) = WRP 2019, 200 – keine-vorwerk-vertretung· απόφαση της 12ης Ιανουαρίου 2023 – I ZR 86/22, GRUR 2023, 808 (juris σκέψη 14) = WRP 2023, 715 – DACHSER].
- 23 δ) Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο στήριξε την εκτίμησή του στο γεγονός ότι η εναγομένη είχε προσβάλει το δικαίωμα επί των σημάτων, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, σημείο 1, του MarkenG, επειδή είχε χρησιμοποιήσει στις συναλλαγές, χωρίς τη συγκατάθεση του ενάγοντος, σημεία ταυτόσημα με τα επίμαχα σήματα για ταυτόσημα προϊόντα. Δεν αμφισβητήθηκε ότι η εναγομένη προσέφερε και διαφήμιζε μέσω της ιστοσελίδας της, καθώς και μέσω της πλατφόρμας διαδικτυακών πωλήσεων www.amazon.de προϊόντα που προσβάλλουν το δικαίωμα επί των σημάτων του ενάγοντος. Συναφώς, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο έκρινε επίσης ότι υφίστατο κίνδυνος επαναλήψεως. Η εκτίμηση αυτή δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους. Η εναγομένη έχει ήδη αποδεχθεί πρωτοδίκως τις αξιώσεις που προβάλλονται με την αγωγή όσον αφορά

τις πράξεις που συνιστούν τη χρήση, δηλαδή τη «διαφήμιση» και την «προσφορά» εξαρτημάτων κατάδυσης.

- 24 ε) Το δικάζον τμήμα εκτιμά ότι δεν μπορούν να ευδοκιμήσουν οι αιτιάσεις που διατυπώνονται στην αίτηση αναίρεσεως κατά της εκτιμήσεως του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία, πέραν των αξιώσεων που αποδέχθηκε η εναγομένη όσον αφορά τις πράξεις προσβολής του σήματος, δηλαδή την «προσφορά» και τη «διαφήμιση», ο ενάγων έχει επίσης τις αξιώσεις που προβάλλονται με την αγωγή όσον αφορά την πράξη της «εμπορίας» (άρθρο 14, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, σημείο 1, παράγραφος 3, σημεία 2 και 6, παράγραφος 5, πρώτη περίοδος, παράγραφος 6, και άρθρο 19, παράγραφος 1, του MarkenG).
- 25 στ) Στο μέτρο που ο ενάγων ζητεί να υποχρεωθεί η εναγομένη να παύσει να κατέχει εξαρτήματα κατάδυσης, ανακύπτουν ζητήματα ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης που χρήζουν διευκρινίσεως.
- 26 αα) Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο έκρινε ότι το γεγονός ότι η εναγομένη έχει την έδρα της στην Ισπανία και ασκεί την κατοχή της εκεί δεν κωλύει την καταδίκη της για την άνευ αδείας κατοχή προϊόντων που φέρουν τα επίμαχα σήματα με σκοπό να τα προσφέρει ή να τα διαθέσει στην αγορά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Η κατοχή με σκοπό την προσφορά ή τη διάθεση στην αγορά αποτελεί τυπική προηγηθείσα παράβαση για την οποία δεν έχει σημασία αν η σχετική με την παράβαση πράξη της κατοχής –η οποία είναι κατ' αρχήν εσωτερική πράξη της επιχειρήσεως– έχει διαπραχθεί εντός της εθνικής επικράτειας ή στην αλλοδαπή (στην Ευρώπη). Αποφασιστική σημασία έχει το γεγονός ότι ο συναφής σκοπός της προσφοράς ή της διάθεσης στην αγορά εντός της εθνικής επικράτειας είτε έχει ήδη επιτευχθεί, είτε επίκειται η επίτευξή του. Η προσφορά της εναγομένης μέσω διαδικτύου απευθύνεται στο γερμανικό αγοραστικό κοινό και, ως εκ τούτου, η κατοχή λαμβάνει χώρα απευθείας με σκοπό την προσφορά των προϊόντων εντός της εθνικής επικράτειας. Επιπλέον, η κατοχή λαμβάνει χώρα με σκοπό τη διάθεση των προϊόντων στην αγορά της Γερμανίας. Η εναγομένη έχει την έδρα της σε άλλο κράτος μέλος της ΕΕ και εντός του χώρου Σένγκεν, διατηρεί ευρωπαϊκό δίκτυο ηλεκτρονικών πωλήσεων με 17 ξεχωριστά καταστήματα και μπορεί να εκτελεί απευθείας εισερχόμενες παραγγελίες με δαπάνες ανάλογες με εκείνες ενός Γερμανού εμπόρου.
- 27 ββ) Το δικάζον τμήμα ερμηνεύει το διατακτικό και το σκεπτικό της αποφάσεως του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου υπό την έννοια ότι το δικαστήριο εκείνο απαγόρευσε στην εναγομένη να κατέχει εξαρτήματα κατάδυσης που προσβάλλουν το δικαίωμα επί των σημάτων με σκοπό την προσφορά και την εμπορία τους. Βεβαίως, στο διατακτικό της αποφάσεως, η απαγόρευση κατοχής των προϊόντων που προσβάλλουν το δικαίωμα επί των σημάτων, από την άποψη της δομής της πρότασης και της διατύπωσης, αναφέρεται αποκλειστικά στην κατοχή «για τον προαναφερθέντα σκοπό» της εμπορίας. Εντούτοις, από το σκεπτικό της αποφάσεως προκύπτει σαφώς ότι απαγορεύεται επίσης η κατοχή με σκοπό την προσφορά προϊόντων που προσβάλλουν το δικαίωμα επί των σημάτων.

Εφόσον κριθεί απαραίτητο, το δικάζον τμήμα θα διευκρινίσει με την αναιρετική απόφασή του το διατακτικό της απόφασεως του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου.

- 28 Το διατακτικό της απόφασεως πρέπει επιπλέον να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απαγόρευσε στην εναγομένη να κατέχει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και στο Βασίλειο της Ισπανίας τα εν λόγω προϊόντα «για τους προαναφερθέντες σκοπούς». Συναφώς, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο ερμήνευσε ορθώς το αιτητικό της αγωγής βάσει των αγωγικών ισχυρισμών.
- 29 γγ) Για την τέλεση της πράξεως της άνευ αδείας κατοχής προϊόντων δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 3, σημείο 2, του MarkenG πρέπει να πληρούνται, ως στοιχείο αντικειμενικής υποστάσεως, η κατοχή εμπορευμάτων που προσβάλλουν το δικαίωμα επί του σήματος και, ως στοιχείο υποκειμενικής υποστάσεως, ο βουλητικός χαρακτήρας της κατοχής με σκοπό την είσοδο του προϊόντος στην αγορά, μέσω οποιασδήποτε δικαιοπραξίας, συμπεριλαμβανομένης της προσφοράς του (βλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα της 28ης Νοεμβρίου 2019 στην υπόθεση C-567/18, σημείο 48). Δεδομένου ότι το πεδίο προστασίας εθνικού σήματος περιορίζεται στην επικράτεια της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, η προσφορά ή η διάθεση προϊόντων που προσβάλλουν το δικαίωμα επί των σημάτων πρέπει να στοχεύει στην αγορά της Γερμανίας.
- 30 δδ) Σύμφωνα με τις διαπιστώσεις του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, το στοιχείο υποκειμενικής υποστάσεως πληρούται εκ μέρους της εναγομένης. Έχει στην κατοχή της εξαρτήματα κατάδυσης που προσβάλλουν το δικαίωμα επί των σημάτων με σκοπό την είσοδο των προϊόντων αυτών στην αγορά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, μέσω οποιασδήποτε δικαιοπραξίας, συμπεριλαμβανομένης της προσφοράς τους.
- 31 εε) Ωστόσο, είναι αμφίβολο αν ο δικαιούχος εθνικού σήματος μπορεί να απαγορεύσει, δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436, σε πρόσωπο που βρίσκεται στην αλλοδαπή να κατέχει προϊόντα που προσβάλλουν το δικαίωμα επί του σήματος με σκοπό την προσφορά των προϊόντων αυτών στη χώρα όπου το σήμα απολαύει προστασίας ή τη διάθεσή τους στην αγορά (πρώτο προδικαστικό ερώτημα).
- 32 (1) Τούτο θα μπορούσε να αντιβαίνει στην αρχή της εδαφικότητας. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης η οποία ευθυγραμμίζεται με τη νομολογία του Bundesgerichtshof (Ανωτάτου Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου), η αρχή της εδαφικότητας που ισχύει στο δίκαιο διανοητικής ιδιοκτησίας ορίζει, αφενός, ότι το δίκαιο του κράτους εντός του οποίου ζητείται η προστασία ενός σήματος είναι αυτό που καθορίζει τις προϋποθέσεις της προστασίας αυτής και, αφετέρου, ότι τα εθνικά δικαιώματα διανοητικής ιδιοκτησίας απολαύουν προστασίας που περιορίζεται μόνο στο εθνικό έδαφος και ότι επιβάλλονται κυρώσεις μόνο για πράξεις που τελέστηκαν εντός της εθνικής επικράτειας [βλ., όσον αφορά το δίκαιο περί σημάτων και άλλων σημείων, ΔΕΚ, απόφαση της 22ας Ιουνίου 1994 – C-9/93, Συλλογή 1994, σ. I-2789 = GRUR Int.

1994, 614 (juris σκέψη 22) – IHT Internationale Heiztechnik και Danzinger (Ideal Standard)· απόφαση της 19ης Απριλίου 2012 – C-523/10, GRUR 2012, 654 (juris σκέψη 25) – Wintersteiger· BGH (Bundesgerichtshof, Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο), απόφαση της 25ης Απριλίου 2012 – I ZR 235/10, GRUR 2012, 1263 (juris σκέψεις 17, 23 επ.) = WRP 2012, 1530 – Clinique happy· BGH (Bundesgerichtshof, Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο), GRUR 2020, 647 (juris σκέψη 25) – Club Hotel Robinson, με περαιτέρω παραπομπές· βλ., όσον αφορά τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, ΔΕΚ, απόφαση της 14ης Ιουλίου 2005 – C-192/04, Συλλογή 2005, σ. I-7199= GRUR 2006, 50 (juris σκέψη 46) – Lagardère Active Broadcast]. Τούτο συνηγορεί υπέρ του ότι εκείνος που κατέχει προϊόντα στην αλλοδαπή, ακόμη και με σκοπό να τα προσφέρει ή να τα διαθέσει στην αγορά υπό το σημείο εντός της εθνικής επικράτειας, δεν προσβάλλει το δικαίωμα επί εθνικού σήματος.

33 (2) Εντούτοις, δεν αποκλείεται επίσης –όπως έκρινε το δευτεροβάθμιο δικαστήριο– να αρκεί για την προσβολή του δικαιώματος επί εθνικού σήματος η άσκηση της κατοχής στην αλλοδαπή με σκοπό την προσφορά των προϊόντων υπό το σημείο στη χώρα όπου το σήμα απολαύει προστασίας και τη διάθεσή τους στην αγορά. Πράγματι, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει ήδη κρίνει όσον αφορά το δικαίωμα του δημιουργού ότι το δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας που απολαύει προστασίας μόνον εντός της εθνικής επικράτειας μπορεί επίσης να προσβληθεί από πράξεις που τελέσθηκαν στην αλλοδαπή. Συγκεκριμένα, ο έμπορος με έδρα την αλλοδαπή ο οποίος κατευθύνει τα διαφημιστικά του μηνύματα προς τη χώρα όπου το δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας απολαύει προστασίας και ο οποίος έχει δημιουργήσει ή θέσει στη διάθεση του κοινού ειδικό σύστημα παραδόσεως και ειδικό σύστημα πληρωμών, ή επιτρέπει σε τρίτον να το πράξει, καθιστώντας δυνατή την παράδοση προϊόντων που προσβάλλουν το δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας σε ενδιαφερομένους στη χώρα όπου παρέχεται η προστασία, προβαίνει σε πράξη που προσβάλλει το δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας στη χώρα αυτή [βλ., όσον αφορά το δικαίωμα του δημιουργού, ΔΕΚ, απόφαση της 21ης Ιουνίου 2012 – C-5/11, GRUR 2012, 817 (juris σκέψη 30) = WRP 2012, 927 – Donner].

34 (3) Στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα δεν μπορεί να δοθεί απάντηση με βεβαιότητα βάσει της νομολογίας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Βεβαίως, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το επιληφθέν δικαστήριο της χώρας εντός της οποίας το δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας απολαύει προστασίας μπορεί επίσης να χορηγεί συναφώς προστασία όταν η ζημία απορρέει από πράξεις τελεσθείσες στην αλλοδαπή δυνάμενες να προκαλέσουν ζημία εντός της εθνικής επικράτειας. Στην περίπτωση αυτή, το επιληφθέν εθνικό δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφανθεί μόνον επί της ζημίας που προκλήθηκε στο κράτος μέλος όπου έχει την έδρα του [βλ. ΔΕΚ, απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2013 – C-170/12, GRUR 2014, 100 (juris σκέψεις 39 και 47) = WRP 2013, 1456 – Pinckney/KDG Mediatech]. Ωστόσο, η απόφαση εκείνη του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν αφορούσε το ζήτημα αν υπήρξε προσβολή του επίμαχου εθνικού δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας από πράξη τελεσθείσα μεν στην αλλοδαπή, πλην όμως κατευθυνόμενη προς την εθνική επικράτεια, αλλά το ζήτημα της

έκτασης της διεθνούς δικαιοδοσίας του επιληφθέντος δικαστηρίου της χώρας που είχε χορηγήσει την προστασία. Η απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην υπόθεση «Donner» (ΔΕΚ, GRUR 2012, 817) επίσης δεν απαντά στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα. Εκδόθηκε επί υποθέσεως που αφορά όχι το δικαίωμα επί σήματος, αλλά το δικαίωμα του δημιουργού. Η υπόθεση εκείνη αφορούσε το ζήτημα αν η διάθεση στο εμπόριο αντιγράφων έργων από την αλλοδαπή προσβάλλει το δικαίωμα διανομής του δημιουργού στη χώρα όπου το δικαίωμα αυτό απολαύει προστασίας. Εν προκειμένω, το πρώτο προδικαστικό ερώτημα δεν αφορά το ζήτημα αν πρέπει να απαγορευθεί στην εναγομένη η προσφορά ή η εμπορία προϊόντων από την αλλοδαπή προς την εθνική επικράτεια, αλλά το αν μπορεί να απαγορευθεί –βάσει εθνικού σήματος– ήδη η κατοχή στην αλλοδαπή προϊόντων που προσβάλλουν το δικαίωμα επί των σημάτων με σκοπό την προσφορά και την εμπορία τους. Η απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην υπόθεση «Donner» δεν εξετάζει το ζήτημα αυτό.

- 35 στστ) Εν προκειμένω, τίθεται επίσης το ερώτημα αν ο όρος «κατοχή», κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436, προϋποθέτει τη δυνατότητα πραγματικής πρόσβασης στα προϊόντα που προσβάλλουν το δικαίωμα επί του σήματος ή αν αρκεί να είναι δυνατή η άσκηση επιρροής στο πρόσωπο που έχει πραγματική πρόσβαση στα προϊόντα αυτά (δεύτερο προδικαστικό ερώτημα).
- 36 (1) Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το γράμμα διατάξεως του δικαίου της Ένωσης που δεν περιέχει ρητή παραπομπή στο δίκαιο των κρατών μελών για τον προσδιορισμό της έννοιας και του περιεχομένου της πρέπει κανονικά να ερμηνεύεται, σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση, κατά τρόπο αυτοτελή και ενιαίο [βλ. ΔΕΚ, απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2014 – C-201/13, GRUR 2014, 972 (juris σκέψη 14) = WRP 2014, 1181 – Deckmyn και Vrijheidsfonds· απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2022 – C-256/21, GRUR 2022, 1669 (juris σκέψη 33) = WRP 2023, 40 – Gemeinde Bodman-Ludwigshafen]. Δεδομένου ότι η οδηγία (ΕΕ) 2015/2436 δεν περιέχει ρητή παραπομπή στο δίκαιο των κρατών μελών όσον αφορά τον όρο «κατοχή», το δικάζον τμήμα θεωρεί ότι ο όρος αυτός πρέπει να ερμηνεύεται, σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση, κατά τρόπο αυτοτελή και ενιαίο.
- 37 (2) Σύμφωνα με το γερμανικό δίκαιο, ο όρος «κατοχή» είναι ευρύς (βλ. BeckOK.(Beck'scher Online-Kommentar)BGB/Götz, ενημερωμένη έκδοση 1η Οκτωβρίου 2023, άρθρο 854, σημεία 25 έως 30). Κατά το άρθρο 854, παράγραφος 1, του BGB [Bürgerliches Gesetzbuch (γερμανικού αστικού κώδικα)], η κατοχή πράγματος αποκτάται με την κτήση φυσικής εξουσίας επί του πράγματος· η κατοχή παύει όταν ο κάτοχος παραιτηθεί από τη φυσική εξουσία επί του πράγματος ή όταν τη χάσει κατ' άλλον τρόπο (άρθρο 856, παράγραφος 1, του BGB). Σύμφωνα με το γερμανικό δίκαιο, ο γενικός όρος «κατοχή» περιλαμβάνει, εκτός από την άμεση κατοχή η οποία ορίζεται στις προαναφερθείσες διατάξεις και χαρακτηρίζεται από τη φυσική εξουσία επί του πράγματος, επίσης την έμμεση κατοχή. Οποιος κατέχει πράγμα βάσει σχέσεως, δυνάμει της οποίας δικαιούται ή υποχρεούται να το κατέχει έναντι κάποιου άλλου προσώπου για ορισμένο χρονικό

διάστημα, τότε, κατά το άρθρο 868 του BGB, το πρόσωπο εκείνο είναι επίσης (έμμεσος) κάτοχος. Στην περίπτωση πωλήσεως εξ αποστάσεως η οποία, όπως εν προκειμένω, καταρτίζεται μέσω του διαδικτύου, ο εκάστοτε πάροχος υπηρεσιών εφοδιαστικής που μεταφέρει τα προϊόντα από τον πωλητή στον αγοραστή καθίσταται, σύμφωνα με το γερμανικό δίκαιο, άμεσος κάτοχος. Μετά την παράδοση των προϊόντων στον παραγγελιοδόχο μεταφοράς ή στον μεταφορέα, ο αποστολέας είναι επίσης κάτοχος, αλλά μόνον έμμεσος [βλ. BGH (Bundesgerichtshof, Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο), απόφαση της 28ης Ιουνίου 2001 – I ZR 13/99, TranspR (Transportrecht) 2001, 471 (juris, σημείο 19)· BeckOK.(Beck'scher Online-Kommentar)BGB/ Fritzsche, 68η έκδοση (ενημερωμένη έκδοση 1η Αυγούστου 2023), άρθρο 854, σημείο 7· MünchKomm.(Münchener Kommentar)BGB/ F. Schäfer, 9η έκδοση, άρθρο 854, σημείο 1]. Επομένως, σύμφωνα με το γερμανικό δίκαιο, όταν η εναγομένη αναθέτει την αποστολή προϊόντων που προσβάλλουν το δικαίωμα επί των σημάτων του ενάγοντος, από τη στιγμή που τα προϊόντα αυτά φθάσουν στη Γερμανία, ασκεί την (έμμεση) κατοχή των προϊόντων αυτών στη Γερμανία. Όπως ζητεί ο ενάγων, θα μπορούσε να απαγορευθεί στην εναγομένη η εν λόγω κατοχή όσον αφορά το έδαφος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας αν κριθεί ότι η έμμεση κατοχή, όπως αυτή αναγνωρίζεται από το γερμανικό δίκαιο, προσβάλλει το δικαίωμα επί του σήματος κατά την έννοια του άρθρου 14, παράγραφος 3, σημείο 2, του MarkenG, και του άρθρου 10, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436.

- 38 (3) Είναι αμφίβολο αν η εν λόγω απόδοση του όρου της κατοχής τρίτων είναι επιτρεπτή βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436.
- 39 Στην υπόθεση «Coty», ο γενικός εισαγγελέας επισήμανε ότι ο όρος «κατοχή» δεν απαντάται σε όλες τις γλωσσικές αποδόσεις του άρθρου 9, παράγραφος 3, στοιχείο β', του κανονισμού 2017/1001 για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η γαλλική («détenir») και η γερμανική («besitzen») απόδοση χρησιμοποιούν λέξεις ευθέως συνδεδεμένες με τον νομικό θεσμό της κατοχής (possessio). Άλλες αποδόσεις, όπως η ισπανική, η ιταλική, η πορτογαλική, η αγγλική και η σουηδική («almacenar/los», «stoccaggio», «armazená-los», «stocking» και «lagra») προτιμούν ρήματα ή ουσιαστικά που υποδηλώνουν μια ενέργεια αποθηκείσεως αγαθών. Στην υπόθεση εκείνη, ο γενικός εισαγγελέας ήταν πεπεισμένος ότι, σε όλες τις γλωσσικές αποδόσεις διαφαίνεται η ιδέα του κατέχειν με εμπορικούς σκοπούς, καθόσον η αποθήκευση ή η κατοχή πρέπει, επιπλέον, να πραγματοποιείται «με τους σκοπούς αυτούς», ήτοι, με σκοπό την προσφορά ή εμπορία αγαθών, χωρίς να παρατηρούνται γλωσσικές αποκλίσεις στο δεύτερο αυτό τμήμα της προτάσεως (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα της 28ης Νοεμβρίου 2019 στην υπόθεση C-567/18, σκέψη 46 επ.).
- 40 Το γεγονός ότι σε άλλες γλωσσικές αποδόσεις της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436, αντί του όρου «κατοχή», χρησιμοποιείται συχνά ο όρος «αποθήκευση» συνηγορεί μάλλον υπέρ του ότι για την κατοχή, κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436, απαιτείται να υπάρχει

δυνατότητα άμεσης πρόσβασης στα προϊόντα και ότι όποιος παραδίδει τα προϊόντα στον παραγγελιοδόχο μεταφοράς ή στον μεταφορέα χάνει την κατοχή κατά την παράδοση, διότι, κατά τη στιγμή εκείνη, παύει η «αποθήκευση».

- 41 Από την άλλη πλευρά, το δίκαιο της Ένωσης επιτρέπει τον καταλογισμό ευθύνης σε έμπορο για πράξεις τελεσθείσες από πάροχο υπηρεσιών εφοδιαστικής ή από μεταφορέα που έχει χρησιμοποιήσει ο έμπορος, οι οποίες έχουν ως συνέπεια την προσβολή εθνικών δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας. Έτσι, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης έκρινε ότι οι έμποροι φέρουν την ευθύνη όχι μόνο για κάθε πράξη που τέλεσαν, αλλά επίσης για πράξεις που διενεργήθηκαν για λογαριασμό τους, όταν σκοπός των εν λόγω εμπορών ήταν να προσφέρουν και να διαθέσουν στο εμπόριο προϊόντα που προσβάλλουν τα δικαιώματα διανοητικής ιδιοκτησίας στη χώρα όπου αυτά απολαύουν προστασίας και όταν οι έμποροι δεν ήταν δυνατό να αγνοούν τις πράξεις του τρίτου [βλ., όσον αφορά το δικαίωμα του δημιουργού, ΔΕΚ, GRUR 2012, 817 (juris, σκέψη 27) – Donner].
- 42 (4) Το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα δεν έχει διευκρινισθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με το δικαίωμα επί του σήματος. Η απόφαση που εκδόθηκε στην υπόθεση «Donner» αφορά το δικαίωμα του δημιουργού και δεν αποφαινεται επί του ζητήματος σχετικά με το πρόσωπο στο οποίο αποδίδεται η άσκηση της κατοχής. Επίσης, δεν υφίσταται νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσον αφορά την ερμηνεία του όρου «κατοχή» που προσβάλλει δικαιώματα διανοητικής ιδιοκτησίας, όπως ο όρος αυτός περιλαμβάνεται σε κανονιστικές ρυθμίσεις του ενωσιακού δικαίου που αφορούν άλλα δικαιώματα βιομηχανικής ιδιοκτησίας, στις οποίες –όπως και στη νομοθεσία περί εμπορικών σημάτων– γίνεται χρήση του όρου αυτού [άρθρο 12, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, της οδηγίας 98/71/ΕΚ, για τη νομική προστασία σχεδίων και υποδειγμάτων, και άρθρο 19, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού (ΕΚ) 6/2002, για τα κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα].

[παραλειπόμενα]

Προηγούμενοι βαθμοί δικαιοδοσίας:

LG Nürnberg-Fürth [(Landgericht Nürnberg-Fürth, πρωτοδικείο Νυρεμβέργης-Fürth, Γερμανία)] απόφαση της 3.2.2022 [παραλειπόμενα]

OLG Nürnberg [(Oberlandesgericht Nürnberg, εφετείο Νυρεμβέργης, Γερμανία)] απόφαση της 29.11.2022 [παραλειπόμενα] - Εκδόθηκε:

Ακριβές αντίγραφο

[παραλειπόμενα]